

2) *Eneste Behandling af:*

Forslag til Lov om Forlængelse af midlertidige Bestemmelser angaaende Skatteligningen i Københavns og Frederiksberg Kommuner.

3) *Fortsættelse af første Behandling af:*

Forslag til Lov om Statsstøtte til forskellige Bankers Sparere.

4) *Første Behandling af:*

Forslag til Lov om midlertidige Ændringer i Lov Nr. 124 af 8. Juni 1912 om Foranstaltninger til Husdyravlens og Husdyrbrugets Fremme og i Lov Nr. 178 af 12. Februar 1919 om Ændring i nævnte Lov.

Mødet hævet Kl. 4¹⁵.

76de Møde.

Onsdag den 7. Marts Kl. 1.

Formanden: Til det først paa Dagsordenen opførte Lovforslag er der i dette Øjeblik omdelt Ændringsforslag. Jeg skal derfor foreløbig udsætte Behandlingen.

Ogsaa til den som Nr. 2 opførte Sag vil der blive stillet Ændringsforslag, hvorfor jeg ligeledes skal udsætte Behandlingen af den.

Man gik derefter til den paa Dagsordenen under Nr. 3 opførte Sag, som var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Statsstøtte til forskellige Bankers Sparere.

Forhandlingen genoptoges.

Zahle: Det foreliggende Lovforslag er efter min Mening en naturlig Konsekvens af den sidste Ordning, der blev truffet angaaende Landmandsbanken, og de, der har

stemt for denne Ordning i Februar Maaned, maa naturligvis ogsaa føle sig bundet til at arbejde for dette Lovforslag. Paa den Maade er vi fra vor Side dog ikke bundet, da vi direkte stemte imod Lovforslaget den Gang. Nu foreligger imidlertid Loven angaaende Landmandsbanken; den er et Faktum, som vi ikke kan se helt bort fra, og vi vil da ogsaa sagligt arbejde paa at søge at tilvejebringe et godt Resultat af det foreliggende Lovforslag, uden at vi dog kan føle os absolut bundet til hverken dets Indhold eller dets Form og ej heller principielt bundet til det, saaledes som de, der har stemt for Landmandsbankordningen.

Den Ordning, der i September blev truffet vedrørende Landmandsbanken, gik jo ud paa, at Staten indskød 40 Mill. Kr. som Præferenceaktier og saa yderligere gav det Tilskud, som man fandt til enhver Tid var nødvendigt og forsvarligt. Men det var i et og alt en begrænset Ordning, Statens Ansvar, Statens Hæftelse kunde ikke komme til at overstige de Beløb, som Staten indskød i Banken, Staten vidste til enhver Tid, med hvor meget den var engageret. Denne Ordning levede ogsaa Plads for, at man til enhver Tid kunde foretage en rolig Likvidering af Banken og ved den Lejlighed hjælpe Sparerne i det Omfang, man fandt rigtigt; man kunde f. Eks. sige, at man vilde yde Tilskud til Støtte af Sparere, hvis Formue ikke oversteg et vist Beløb, og hvis Indskud i Banken ikke androg over en vis Sum. Men dette er vi jo kommet ganske bort fra ved den Ordning, som blev truffet i Februar. Herefter hæfter Staten overfor alle Landmandsbankens Kreditorer og Indskydere og skal fuldt ud erstatte dem, hvilke Tab Banken end maatte paadrage dem, selv om disse Indskydere er Millionærer, og selv om de Beløb, de har indestaaende i Banken, er overordentlig store, selv om de er paa flere Hundrede Tusinde Kroner. Det er en ubegrænset Garanti, i Virkeligheden en Kaution paa i alt 1 100—1 200 Mill. Kr., paa hvilken man maa tage de Tab, som løber paa. Man har fuldt ud garanteret Sparerne, endda fem Aar frem i Tiden. Det er nu heldigvis blevet nøjagtigt fastslaaet, hvor langt den Garanti, som ellers er ubegrænset, gaar i Tid. Jeg tillod mig under Forslagets Behandling i dette høje Ting at spørge den højtærede Handelsminister, hvorledes han opfattede Bestemmelsen i Lovforslaget om, at Staten garanterer indtil 1. April 1928, idet jeg gjorde opmærksom paa, at dette kunde forstaas paa to Maader, enten saaledes, i